

Sygn. akt I C 380/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 26 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Zofia Homa

protokolant sekr. sąd. Edyta Stanisławek – Krukowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2013 r. w L.

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w L. zastąpionego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

przeciwko A. S.

o uznanie umowy za bezskuteczną czynności prawnej

utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 lipca 2011 r. wydany w sprawie IC 380/11 uzupełniony wyrokiem uzupełniającym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 września 2011r. wydanym w sprawie IC 380/11.

Sygn. akt I C 380/11

(...)

Pozwem z dnia 4 maja 2011 roku (data stempla pocztowego k. 21) Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego

w L. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa domagał się uznania za bezskuteczną wobec powoda umowy darowizny lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku przy ulicy (...) wraz

z prawami z nim związanymi, dla którego Sąd Rejonowy w Lublinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), zawartej przed notariuszem B. N. w dniu 20 stycznia 2010 roku, wpisanej do Repertorium A Nr 407/2010, między J. Z., a pozwaną A. S., w celu umożliwienia powodowi zaspokojenia jego wierzytelności z tytułu zaległości podatkowych zbywcy w podatku ryczałtowym od przychodów ewidencjonowanych za 2005 rok w wysokości 330.000,00\$ wraz z odsetkami naliczanymi jak od zaległości podatkowych oraz kosztami egzekucyjnymi.

Uzasadniając żądanie pozwu powód podniósł, iż dysponuje tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko dłużniczce J. Z.

w oparciu, o który wszczął postępowanie egzekucyjne. Prowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna. Powyższa czynność prawna dłużniczki z 2010 roku została, w ocenie powoda, dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, bowiem w jej następstwie doszło do istotnego uszczerbienia majątku dłużniczki. Powód wskazał, że aktualny majątek dłużniczki nie pozwala na zaspokojenie się wierzyciela, tym samym uznać należy, że stała się ona całkowicie niewypłacalna (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-6).

W dniu 11 lipca 2011 roku tut. Sąd wydał wyrok zaoczny, na mocy którego uznał za bezskuteczną wobec powoda – Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika I Urzędu Skarbowego w L. czynność prawną w postaci umowy darowizny dokonanej w dniu 20 stycznia 2010 roku przed Notariuszem B. N. prowadzącą Kancelarię Notarialną w L., wpisanej do Repertorium A Nr 407/2010, w oparciu o którą dłużnik Pierwszego Urzędu Skarbowego – J. Z. przekazał

na rzecz pozwanej A. S. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku przy ulicy (...), dla którego Sąd Rejonowy w Lublinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), celem zaspokojenia wierzytelności powoda wynikającej z tytułu zaległego zobowiązania podatkowego z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodu z odpłatnego zbycia nieruchomości położonej w L. przy ul. (...). Męczenników M., dokonanej w dniu 14 września 2005 roku, objętego decyzją Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w L. z dnia 30 listopada 2009 roku, nr D – (...) – 233/09 (wyrok zaoczny k. 47, postanowienie k. 67- 68).

W dniu 26 września 2011 roku tut. Sąd wydał wyrok uzupełniający, na mocy którego uzupełnił wyrok zaoczny wydany w niniejszej sprawie dnia 11 lipca 2011 roku w ten sposób, że uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda, opisaną w pkt. I czynność również w zakresie odsetek od wierzytelności oraz kosztów egzekucji (wyrok uzupełniający k. 95).

W sprzeciwie od wyroku zaocznego, pozwana A. S. reprezentowana przez J. Z. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego w całości i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanej wskazał, iż pozwana nie mogła uczestniczyć w rozprawie gdyż na stałe przebywa we W. i nie wiedziała o terminie rozprawy. Ponadto zaznaczono, iż pozwana przyjmując darowiznę od swojej siostry – J. Z. nie posiadała wiedzy w zakresie zadłużenia A. S. w stosunku do Urzędu Skarbowego w L. a tym samym działała w dobrej wierze (sprzeciw od wyroku zaocznego k. 114-115).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana A. S. jest siostrą J. Z.. Miejscem zamieszkania pozwanej od dnia 27 października 2004 roku do dnia 27 października 2014 roku jest S., F. P., gdzie pozwana pracuje zarobkowo (okoliczność bezsporna, k. 106-113).

W dniu 16 kwietnia 2008 roku, na mocy umowy darowizny sporządzonej przed notariuszem B. N., wpisanej do Repertorium A Nr 2031/2008, J. Z. darowała siostrze A. S. lokal garażowy nr (...) przy ul. (...) w L. wraz z prawami związanymi z własnością garażu oraz nieruchomości rolną położoną w P. oznaczoną jako działka numer (...), o powierzchni 1,05ha (akt notarialny k. 13-14).

Na mocy decyzji z dnia 30 listopada 2009 roku Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w L. określił wysokość zobowiązania podatkowego J. Z. z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodu z odpłatnego zbycia nieruchomości położonej w L. przy ul. (...). Męczenników M., dokonanej w dniu 14 września 2005 roku mocą aktu notarialnego za Rep. A Nr 5484/2005 w wysokości 330.000,00zł (decyzja k. 18-19).

Zobowiązanie wynikające z powyższej decyzji nie zostało przez J. Z. wykonane (fakt bezsporny). W dniu 9 marca 2009 roku powód wystawił przeciwko J. Z. tytuł wykonawczy numer SM (...), opiewający na kwotę 330.000,00 zł (tytuł wykonawczy k. 10-11).

W dniu 20 stycznia 2010 roku, na mocy umowy darowizny sporządzonej przed notariuszem B. N., wpisanej do Repertorium A Nr 407/2010, J. Z. darowała siostrze A. S. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w L. wraz z prawami związanymi z własnością lokalu, dla którego Sąd Rejonowy w Lublinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...) (akt notarialny k. 15, odpis z księgi wieczystej k. 7-9).

W trakcie prowadzonych czynności egzekucyjnych zmierzających do zaspokojenia Skarbu Państwa organ podatkowy nie zaspokoił swoich wierzytelności w całości, prowadzona egzekucja jest bezskuteczna (protokół o stanie majątkowym k. 12 i k. 207).

Pismem z dnia 21 kwietnia 2010 roku powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty wierzytelności. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana oświadczyła, iż nie posiada środków finansowych w tak wysokiej kwocie (wezwanie k. 16, pismo k. 17).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione wyżej dowody z dokumentów prywatnych i urzędowych (złożonych w kopiach i odpisach prawdziwości, których z oryginałami nikt nie kwestionował), tworzących łańcuch dowodów wzajemnie się uzupełniających.

Sąd, biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie niniejszej materiał dowodowy, w szczególności zaś wskazane wyżej i omówione dowody,

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej o przesłuchanie pozwanej, jej rodziców, syna oraz J. Z. na okoliczność tego, że pozwana przyjmując darowiznę działała w dobrej wierze ze względów, o których będzie mowa szczegółowo w rozważaniach w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W myśl art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Przepis ten statuuje, zatem przesłanki żądania uznania czynności prawnej za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, którymi są:

- dokonanie przez dłużnika ważnej czynności prawnej,
- pokrzywdzenie wierzyciela,
- uzyskanie przez osobę trzecią korzyści majątkowej,
- świadomość dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela,
- świadomość osoby trzeciej o pokrzywdzeniu wierzyciela lub też możliwość powzięcia takiej informacji przy zachowaniu przez dłużnika należytej staranności.

Podstawowym warunkiem skuteczności zaskarżenia czynności prawnej dłużnika jest, aby czynność ta była ważnie zawarta między dłużnikiem, a osobą trzecią, gdyż w przypadku braku takiej ważności czynność ta będzie mogła być zakwestionowana, czy to z powodu wad oświadczenia woli, czy to z powodu jej niezgodności z prawem, czy też zmierzania do obejścia prawa, bądź sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Każdorazowo jednak, w takiej sytuacji konstrukcja prawna skargi, opartej na przepisie art. 527 k.c., nie będzie miała zastosowania. W sprawie niniejszej ważność przedmiotowej umowy darowizny nie budziła wątpliwości.

Drugą przesłanką skuteczności skargi pauliańskiej jest działanie dłużnika zmierzające do pokrzywdzenia wierzyciela. Paragraf 2 wskazanego wyżej przepisu wskazuje, iż czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny, albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Istotnym jest, że oceny, czy dokonana czynność prawna krzywdzi, czy też nie, wierzyciela, dokonuje się nie według stanu z chwili dokonania czynności, lecz według stanu z chwili jej zaskarżenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000 r., sygn. akt IIICKN 554/98 oraz z dnia 22 marca 2001 r., sygn. akt V CKN 280/00). Przez pojęcie „niewypłacalności dłużnika” należy rozumieć aktualny, tj. istniejący w chwili orzekania brak możliwości wywiązania z ciążących na dłużniku zobowiązań finansowych. Niewypłacalność oznacza, zatem taki stan w majątku dłużnika, kiedy egzekucja nie może przynieść zaspokojenia roszczenia wierzyciela, bądź gdy zaspokojenie można uzyskać dodatkowym, znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., sygn. akt IV CKN 525/00). Dla spełnienia tej przesłanki konieczna jest, a jednocześnie również wystarczająca, świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela w całości. Okolicznością bezsporną w sprawie jest to, że dłużniczka powoda nie zapłaciła swego zobowiązania, jak

również to, że prowadzone przeciwko niej postępowanie egzekucyjne, zmierzające do wyegzekwowania tego długu, okazało się bezskuteczne, z uwagi na brak majątku, z którego wierzyciel mógłby zaspokoić się w sposób przymusowy.

Ubocznie należy także zważyć,

że dłużniczka J. Z., pozostająca z pozwaną w najbliższym stopniu pokrewieństwa, mimo świadomości ciążącego na niej zobowiązania

i ewentualnych, negatywnych skutków dla sytuacji majątkowej siostry, nie podjęła żadnych działań w kierunku dobrowolnego uiszczenia długu, z wykorzystaniem chociażby środków finansowych otrzymanych za sprzedaż nieruchomości położonej w L. przy ul. (...). Męczenników M. za kwotę 3.300.000,00zł. Następnie zaś, po podjęciu przez powoda działań zmierzających do przymusowego wyegzekwowania zobowiązań od J. Z. z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodu z odpłatnego zbycia powyższej nieruchomości położonej w L. przy ul. (...). Męczenników M., wyzbyła się posiadanego majątku darując go siostrze, tj. pozwanej. Takie zachowanie dłużnika powoda, tj. J. Z. jednoznacznie wskazuje na jej świadomość, iż w wyniku dokonania między innymi darowizny nieruchomości lokalowej, której była właścicielką, znacząco utrudniła wierzycielowi możliwość odzyskania całości długu, zaś podjęcie czynności egzekucyjnych w stosunku do darowanej nieruchomości wymagać musi od wierzyciela dodatkowego, znacznego nakładu kosztów, czasu i ryzyka przy gwarancji zaspokojenia się tylko w części.

Kolejnym warunkiem, umożliwiającym zaskarżenie czynności prawnej dokonanej przez dłużnika jest - jak w niniejszej sprawie - uzyskanie korzyści majątkowej przez osobę trzecią. Korzyść ta może zostać osiągnięta bądź przez nabycie prawa majątkowego, bądź przez zwolnienie osoby trzeciej ze zobowiązania przysługującego dłużnikowi, skutkiem zaś jest każdorazowo zwiększenie się majątku osoby trzeciej, co z kolei pociąga za sobą umniejszenie majątku dłużnika.

Należy podkreślić, że pokrzywdzenie wierzyciela nie musi być zamiarem dłużnika. Dla przyjęcia tej przesłanki wystarczy, bowiem aby dłużnik pokrzywdzenie to przewidywał w granicach ewentualności. Świadomość, co najmniej potencjalnego pokrzywdzenia musi, zatem istnieć w chwili dokonywania czynności prawnej. W tym miejscu należy wskazać, że ustawodawca ustanowił w art. 529 k.c. domniemanie prawne, stanowiące ułatwienie dowodowe dla wierzyciela (powoda), w postaci domniemania działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela. Przepis ten stanowi, że w sytuacji, gdy w chwili dokonywania zaskarżonej czynności dłużnik był niewypłacalny (czyli nie spłacał znanych mu długów) domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania określonej czynności. Powyższe domniemanie jest wzruszalne, jednakże ciężarem dowodu została tu obarczona strona pozwana, która winna ponad wszelką wątpliwość wykazać, iż dłużnik nie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Obowiązkowi temu pozwana w niniejszym procesie nie podołała.

Dla porządku należy również wskazać, że także osoba trzecia powinna mieć świadomość, bądź też, przy zachowaniu należytej staranności, przynajmniej możliwość powzięcia informacji, czy działanie dłużnika ma na celu pokrzywdzenie wierzyciela.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, że w sytuacji, kiedy osoba trzecia jest osobą będącą w bliskich stosunkach z dłużnikiem (jak w niniejszej sprawie) ustawodawca w art. 527 § 3 k.c. wprowadził kolejne domniemanie zgodnie, z którym przyjmuje się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Co więcej, w przypadku, kiedy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie (jak w niniejszej sprawie) ustawodawca w art. 528 k.c. ustanowił normę, że wierzyciel może żądać uznania czynności prawnej za bezskuteczną nawet w sytuacji, gdy osoba ta nie wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, czy też wręcz przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć. W takiej sytuacji charakter bezpłatności dokonanej czynności prawnej powoduje, że żadne inne dodatkowe przesłanki, oprócz świadomości pokrzywdzenia wierzyciela przez dłużnika nie są konieczne, aby czynność taką można było uznać, w stosunku do niego, za bezskuteczną.

Przy ustalonym w sprawie niniejszej stanie faktycznym istnienie przesłanek wymienionych w cytowanych przepisach nie może budzić i w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości tym bardziej, że w niniejszej sprawie mają zastosowanie wskazane wyżej domniemania prawne wskazane w art. 527 § 3 k.c. oraz art. 528 k.c., a których nie udało się pozwanej obalić.

Pozwana A. S., co w sprawie niniejszej było poza sporem, zawarła w dniu 20 stycznia 2010 roku, ze swoją siostrą J. Z. ważną umowę darowizny mocą, której siostra darowała jej bezpłatnie własność nieruchomości - lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku nr (...) położonym w L. przy ulicy (...), o wartości ustalonej przez strony na kwotę 300.000 zł.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi także wątpliwości fakt, że przedmiotowa czynność prawna dokonana została z pokrzywdzeniem wierzyciela, skoro w jej wyniku dłużniczka J. Z. stała się niewypłacalna w stopniu wyższym (vide bezskuteczność egzekucji oraz to, że dopiero ewentualna egzekucja z nieruchomości dłużniczki – w świetle podanej jej wartości – dawałaby szansę na zaspokojenie wierzyciela niemalże w całości).

Odnosząc się do treści omówionego wyżej art. 527 § 2 k.c. zwrócić również należy uwagę na fakt, o czym mowa wyżej, iż oceny, czy czynność prawna krzywdzi wierzyciela, dokonuje się nie według stanu dokonania czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia. Należy, zatem z całą stanowczością podkreślić, że niewypłacalność J. Z. istniała w chwili wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu pokrzywdzenie wierzyciela przez zawarcie przedmiotowej umowy spowodowało stan niewypłacalności dłużnika i jest w realiach niniejszej sprawy faktem udowodnionym. Jak wyżej wskazano, niewypłacalność dłużnika powoduje, że potencjalna egzekucja prowadzona przeciwko dłużnikowi jest bezskuteczna, ewentualnie zaspokojenie można uzyskać, lecz jedynie w części lub znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka.

Do przyjęcia, iż osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, wystarczy jedynie wykazanie, że na podstawie zaskarżonej czynności prawnej nabyła ona rzecz lub prawo albo została zwolniona z obowiązku, co spowodowało zmianę w majątku dłużnika prowadzącą do pokrzywdzenia wierzyciela (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 1999 r., sygn. akt I CKN 287/98). Faktem jest, że w wyniku zawarcia przedmiotowej umowy pozwana bezpłatnie uzyskała znaczącą korzyść majątkową. Zgodnie zaś z art. 528 k.c., w sytuacji, kiedy skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Z tej przyczyny, powód może żądać uznania przedmiotowej czynności za bezskuteczną wobec niego, wykazując jedynie, iż sam dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W tym miejscu wypada wskazać, że świadomość jest stanem wewnętrznym każdej osoby i w sposób bezpośredni możemy się o niej dowiedzieć jedynie w sytuacji, gdy dana osoba sama przekazuje swoje wrażenia, lub też w sposób pośredni, tj. poprzez zachowanie tej osoby. Mając to na względzie ustawodawca nie wymaga od wierzyciela szczególnej formy dowodów na wykazanie swoich twierdzeń. Należy tu raczej ustalić pewien określony zestaw faktów i dowodów, które w sposób pośredni, ale spójny i logiczny wykażą, że przesłanki zawarte przepisach prawa zostały spełnione (por. M. Jasińska „Skarga pauliańska- istota idei zaskarżenia” Prawo Spółek Nr 5/2004).

Dla skutecznego wniesienia skargi opartej na wskazanych wyżej przepisach nie jest konieczne, aby dłużnik stał się niewypłacalny całkowicie. Wystarczy, aby dłużnik stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przez dokonaniem przedmiotowej czynności. Dłużnik zaś staje się niewypłacalny w wyższym stopniu wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z jego dalszego majątku jedynie znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Stan niewypłacalności dłużnika w stopniu wyższym, obejmuje, zatem zarówno utrudnienie jak i odwleczenie zaspokojenia się wierzyciela, lub brak gwarancji pełnego zaspokojenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00).

Należy również podnieść, że zgodnie z judykaturą, przewidziany w art. 527 § 2 k.c. związek między czynnością prawną wykonaną przez dłużnika, a stanem jego niewypłacalności, ewentualnie powiększeniem niewypłacalności nie może być ujmowany, jako związek adekwatny, kauzalny, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., właściwy w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2004 r., II CK 128/04). Wystarczające jest, bowiem zwykle wykazanie tego, że zaskarżona czynność spowodowała rezultat w postaci niewypłacalności dłużnika lub niewypłacalność taką powiększyła.

W ocenie Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że J. Z. w wyniku zawarcia przedmiotowej umowy z pozwaną stała się nie tylko niewypłacalna w wyższym stopniu, ale de facto niewypłacalna całkowicie (jej pozostały majątek nie pozwala, bowiem na spłatę całości zadłużenia wobec powoda). Sam fakt dokonania przez dłużnika określonej czynności prawnej nie narusza żadnych praw wierzyciela, jeżeli może on zaspokoić swą wierzytelność z innego majątku dłużnika. Ochrona przewidziana w art. 527 k.c. przysługuje, zatem wierzycielowi jedynie w sytuacji, kiedy brak jest wystarczającego majątku dłużnika, do którego można skierować ewentualną egzekucję. Rzeczą wierzyciela, który chce z tej ochrony skorzystać, jest zatem wykazanie, że przysługuje mu względem dłużnika wierzytelność oraz, że nie może być ona zaspokojona z majątku dłużnika, na skutek dokonanej przez niego czynności prawnej, w wyniku której stał się niewypłacalny, albo niewypłacalny w stopniu wyższym niż był przed dokonaniem tej czynności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 listopada 1996 r., I ACr 306/96). Niniejsze postępowanie jednoznacznie wykazało, że J. Z. nie posiada obecnie majątku, z którego powód mógłby uzyskać pełne zaspokojenie.

Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało nadto, iż J. Z., prowadząca niegdyś działalność gospodarczą w postaci firmy transportowej a więc będąca doświadczonym uczestnikiem obrotu gospodarczego, przed zawarciem przedmiotowej umowy z pozwaną, nie realizując swego zobowiązania z decyzji organu podatkowego, miała świadomość szkodliwości swoich działań wobec powoda. Tym samym, spełniona została przesłanka istnienia po stronie dłużnika działania ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Do przyjęcia, bowiem, istnienia u dłużnika świadomości pokrzywdzenia wierzyciela, o której mowa w przepisie art. 527 § 1 k.c., wystarczy, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2005 r., I ACa 1764/04 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97). Sąd uznał, zatem, że J. Z. zawierając przedmiotową umowę z pozwaną miała świadomość, że co najmniej utrudnia powodowi drogę do zaspokojenia jego roszczeń.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż spełnione zostały ustawowe przesłanki uznania przedmiotowej umowy darowizny za bezskuteczną w stosunku do powoda, w zakresie, w jakim domagał się tego powód.

Z tych względów oraz na mocy art. 347kpc, orzeczono, jak w wyroku.